

om at faa et Beløb saa stort, som det ærede Medlem nu foreslaar. Naar man ser hen til de Kaar, hvorunder de tekniske Skoler i Provinserne arbejde, forekommer det mig ogsaa, at de fortjene at støttes. Det oplyses saaledes, at af 595 Lærere ved disse Skoler have de 393 maattet undervise for en Løn af fra 41 Øre til 1 Kr. pr. Time, d. v. s. de arbejde under meget daarlige Lønningsvilkkaar, og dog er den Undervisning, som kræves af disse Folk, af en saadan Beskaffenhed, at den burde betales bedre. For det første kræves der, at det skal være dygtige Faglærere, og for det andet er det, at kunne undervise Haandværkslærlinge, ikke noget, der er enhver Lærer givet, idet det der tillige kræves, at det skal være en Mand, som foruden at forstaa sit Fag forstaaer at lede Undervisningen for saadanne Elever. Jeg kan derfor udtale min fulde Sympati for dette Forslag, og jeg haaber, at Spørgsmaalet vil blive taget frem til fornyet Arbejde inden 3dje Behandling. Ligeledes synes jeg, at det Forslag, som blev fremsat af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds, fortjener fuldt ud at tages frem til fornyet Forhandling inden 3dje Behandling. Det ærede Medlem har oplyst os om, hvorledes en meget talrig Klasse af Postvæsenets Funktionærer leve, at de leve under saa tarvelige Kaar, at de næsten høre til de allerdaarligst stillede Funktionærer inden for hele Statsstyrelsen. Jeg synes derfor, at det Forslag, det ærede Medlem har stillet om at forbedre Postvæsenets Funktionærers Lønning med 156,000 Kr., fortjener at fremmes, og jeg haaber som sagt, at det maa blive taget under Overvejelse inden Finanslovens 3dje Behandling.

Ordføreren (C. Hage): Jeg skal først henvende nogle Bemærkninger til den meget ærede Minister. Der foreligger ikke noget Spørgsmaal til Afstemning, som giver Anledning til synderlig Diskussion, men der er alligevel adskillige af de af den meget ærede Minister forleden fremsatte Udtalelser, som jeg formentlig ikke bør undlade at knytte nogle Ord til. Der er for det første Statsbanernes Administration. Enhver ved, at Statsbanernes Ledelse for Tiden ikke er populær. Blandt Publikum og i Pressen er den Genstand for hyppige og ofte bidske Angreb. Men denne Stemning har her i Tinget gennemgaaende hidtil fundet et meget afdæmpet Udtryk. Grunden dertil turde være den, at vi her i Tinget ikke have kunnet undgaa at se, at

Statsbanernes Ledelse har at kæmpe med ikke ringe Vanskeligheder, og at Banernes Udvikling for Tiden befinder sig i en Overgangsperiode, hvor det vistnok for enhver Ledelse vilde være umuligt at tilfredsstille alle de Krav, der stilles, eller at undgaa at gribe fejl. Forholdet turde være det, at fra Begyndelsen af, da vi fik Jærnbaner her i Landet, stilledes der i enhver Henseende meget smaa Krav til deres Ydeevne. Det blev i lang Tid betragtet som noget, der egentlig var stridende mod vort Lands Natur, at Jærnbanerne nogen Sinde hos os kunde faa en meget indgribende Betydning. Brudt op, som vi ere i mange smaa adskilte Landsdele, maatte Søforbindelserne naturlig frembyde sig som de vigtigste. Dampskibslinierne vedbleve at være dominerende selv længe efter, at vi havde begyndt at faa Baner; Paketterne gik fremdeles, Sejlskibe sejlede med Varerne. Naar vi kom paa Banerne, vare Bekvemmelighederne for Persontrafikken overmaade ringe, Togene gik langsomt, Vognene vare daarlige. Naar man fra Udlandet kom hjem, var det som at komme til en Lokalbane i Udlandet. Vi fandt det ubehageligt, men mente, at vi maatte finde os i det som uundgaaeligt. I alt dette er der foregaaet et fuldstændigt Omslag i Løbet af de sidste 10—15 Aar; nu ere vi naaede til at mene, at Fordringerne til de danske Jærnbaner bør stilles efter en almindelig europæisk Maalestok. Vi have faaet Dampfærger, som til Dels erstatte Broforbindelser, og den Tid vil vel ikke være fjern, da vi mellem Landsdelene faa faste Broer, saaledes at kun Store Bælt bliver tilbage som det skillende Vand. Trafikken har taget et overordentligt Opsving. Vi se nu tyske Vognladninger i Kjøbenhavn, svenske i Jylland, og hvad Persontrafikken angaar, forlange vi i Henseende til Hurtighed og Bekvemmelighed at kunne maale os med Udlandet. Man slaar sig ikke længer til Taals med at komme frem langsomt og ubekvemt. Dampskibslinierne forsvinde en efter en, Sejlskibene finde sig stillede ligesom Diligencerne, da Jærnbanerne begyndte. Kort sagt, vi ere med en forholdsvis brat Overgang komne til at stille europæiske Krav og ere yderst misfornøjede, naar de ikke fyldestgøres. Lad mig tage et typisk Eksempel: Kystbanen. Denne Bane har været aaben et Aar, og i dette ene Aar har den voldt Banernes Administration flere Bryderier og flere Kvaler end alle de andre Baner tilsammen. Det ligger kun en eneste Sommer tilbage, siden vi, naar vi skulde fra Kjøbenhavn ud til Kysten